

да твори все повече и повече чиста музика. Най-важни отъ тяхъ сж: „Рапсодия“, една симфония и „Рондо“ — за оркестъръ, по единъ концертъ за пиано и цигулка, съ оркестъръ; Сюита за пиано и оркестъръ; 2 клавириа, 4 струнни квартета; 3 сонати за цигулка и пиано; 90-ти псаломъ — за баритонъ, хоръ и оркестъръ; 3 балади за баритонъ и оркестъръ; малка соната, малкъ вальс, сонатина, 13 багатели, „Съновидения“ и др. клавирии нѣща; вариации за две пиана; опери: „Лебедова мждростъ“, „Сънна игра“ по Стриндбергъ, „Леонче и Лена“, „Regina del Lago“ и „Призрачна соната“ (1931); около 20 опуса пѣсии; концертъ — за флейта, кларинетъ, фаготъ, тръба, тимпани и струненъ оркестъръ (1931).

Вакуе, лат. Vacuae = праздно. Означение на онѣзи ноти въ нотацията на XV ст., които сж нѣмалы черна точка, или шарка.

Вала, Леонъ — Vallas, Leon — французски музикаленъ писателъ, род. 17 май 1879 въ Руанъ на Луара, училъ медицина и музика въ Лионъ, кждето и чете лекции по история на музиката въ университета, писалъ главно върху Дебюси: „Идеитъ на Клодъ Дебюси — французски музикантъ“, „Дебюси“, „Клодъ Дебюси — неговиятъ животъ и неговитъ творения“; после: „Жоржъ Миго“, „Театърътъ и градътъ“ и др.

Валашекъ, Рихардъ — Walaschek, Richard — музикаленъ изследвателъ, род. 16 ноем. 1860 въ Бърно, умр. 24 апр. 1917 въ Виена, училъ философия и право въ университетъ на Виена, Тюбингенъ и Хайделбергъ; приватъ доцентъ въ Фрайбургския университетъ, 1890-95 прекарва въ Лондонъ — за изучаване „Британския музей“, а следъ като се хабилитира по музикознание, е професоръ въ Виенския университетъ. Отъ многото негови трудове, отнасящи се до музиката, най-важни сж: „Естетика на музиката“, „Музикална память“, „Произходътъ на музиката“, „Начало на нашата тонова система“, „За разликата на времето и ритъма въ музиката“, „Праистория на струннитъ инструменти“, „Естетическото отсждане и подневната критика“, „Какво мислимъ за тоноветъ и музиката“, „Значението

на афазията за музикалнитъ представи“, „Субективно художествено чувство и обективно художествено отсждане“, „Произходътъ на гамата“, „История на Виенската опера“.

Валдтофелъ, Емилъ — Waldeufel, Emil — обичанъ танцовъ компонистъ, род. 9 дек. 1837 въ Страсбургъ, умр. 16 февр. 1915 въ Парижъ, ученикъ на Парижката консерватория; следъ голѣмия успѣхъ на валсоветъ „Маноло“ и „Радостъ и скръбъ“ се отдава всецѣло на танцова композиция; дирижиралъ баловетъ въ „Голѣмата опера“ и посетилъ голѣмитъ европейски столици — за изпълнение на свои творби. Валсоветъ и др. негови танцови пиеси надминаватъ числото сто.

Валдхорна, ит. Cornetto di caccia, фр. Cor de chasse — естествената хорна — безъ вентили (гл. Хорна).

Валдщайнъ, Фердинандъ графъ — Waldstein, Ferdinand Graf — род. 24 мартъ 1762 въ Дукъс — Чехия, умр. 29 авг. 1823 въ Виена, близкъкъ приятелъ и благодетелъ на Бетховена; самъ твърде музикаленъ, В. е свирилъ съ великия човѣкъ, и даже компониралъ. Бетховенъ е посветилъ нему сонатата C. dur op. 53.

Валентини, Пиеръ Франческо — Valentini, Pier Francesco — компонистъ отъ Римската школа, писалъ множество канони (единъ отъ които съ 2000 възможни разрешения) на 6, 10, 20 до 90 гласа, нѣколко опери, мадригали и др.

Валерщайнъ, Антонъ — Walerstein, Anton — обичанъ танцовъ компонистъ и виолонистъ, род. 28 септ. 1813 въ Дрезденъ, умр. 26 мартъ 1892 въ Женева; още като дете свирилъ въ дворцовата капела въ Дрезденъ, после въ Хановеръ, дете е ржководилъ една французска оперетна труппа, и въ Хамбургъ, дете пише малки сценически творби. Танцовата му музика (около 300 кжса) се отличава съ ритмична грация и мелодическа красота.

Валинка, (рус. волинка) — наричатъ руситъ своята гайда, сж 2—3 цеви и мѣхъ отъ волска кожа.

Валоръ нотарумъ, лат. Valor notarium — стойността (продължителността) на нотитъ, а въ мензурната музика — движението въ такт а